

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 023273 19 Uvp
Banjaluka, 22.09.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Duške Mutić, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi M. V. iz B., Ulica S. Š. broj ... (u daljem tekstu: tužiteljica), protiv akta broj A-0-36/2018 od 28.07.2018. godine, tuženog Izvršnog odbora Advokatska ... R. S., u predmetu upisa u Imenik advokata Advokatska ... R. S., odlučujući o zahtjevu tuženog za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 023273 18 U od 25.09.2019. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 22.09.2021. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanom presudom je uvažena tužba i poništen uvodno označeni osporeni akt tuženog, kojim je odbijen zahtjev tužiteljice za upis u Imenik advokata Advokatska ... R. S., zbog nedostojnosti za bavljenje advokaturom.

Uvaženje tužbe se obrazlaže razlozima da je nezakonito postupio tuženi kada je odbio zahtjev tužiteljice za upis u Imenik advokata Advokatska ... R. S., jer je odluku zasnovao na pogrešnoj primjeni materijalnog prava, konkretno odredaba člana 6. stav 1. tačka 11) i stav 2. Zakona o advokaturi Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 80/15 - u daljem tekstu: Zakon). Sud je naveo da pomenute odredbe decidno regulišu koje se lice smatra nedostojnim za bavljenjem advokaturom, pa je tako u odredbi člana 6. stav 1. Zakona navedeno da pravo upisa u imenik advokata ima lice koje ispunjava uslove propisane u tačkama 1. do 12. tog stava, konkretno tačka 11. propisuje da je lice dostojno za bavljenje advokaturom, dok odredba člana 6. stav 2. Zakona izričito propisuje da nije dostojno za bavljenje advokaturom lice osuđeno za krivično djelo protiv R. S., za krivično djelo protiv službene dužnosti, za krivično djelo izvršeno iz koristoljublja ili za drugo krivično djelo izvršeno iz nečasnih pobuda, a koje ga čini moralno nedostojnim za obavljanje advokature, zaključujući da se u slučaju tužiteljice ovi razlozi nisu ostvarili. Ovo stoga što iz podataka upravnog spisa proizilazi da je tužiteljica uz zahtjev za upis dostavila uvjerenje MUP Policijska ... B. od 19.02.2018. godine iz kojeg proizilazi da nije osuđivana, uvjerenje Osnovnog suda u Banjaluci od 13.02.2018. godine iz kojeg proizilazi da protiv nje na području B. i H. nije podignuta optužnica koja je stupila na pravnu snagu, nije potvrđena optužnica, niti izrečena osuđujuća presuda za krivično djelo, kao i dokaz da joj je mandat sudije Osnovnog suda u Banjaluci odlukom Viskog sudskog i tužilačkog savjeta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: VSTS BIH) od 15.02.2018. godine prestao sa tim danom zbog podnošenja ostavke. Sud nije doveo u pitanje okolnost da je protiv tužiteljice, kao sudije Osnovnog suda u Banjaluci, vođen disciplinski postupak koji je

obustavljen zbog podnošenja ostavke, o čemu je tuženi dobio saznanja iz rješenja VSTS BIH od 09.04.2018. godine kojim mu je odobren pristup informacijama o disciplinskom postupku vođenom protiv tužiteljice, zaključujući da činjenice i navodi iz ovog rješenja nisu od značaja za odlučivanje o zahtjevu tužiteljice za upis u Imenik advokata Advokatska ... R. S. gledano sa aspekta relevantnih odredaba člana 6. stav 1. tačka 11) i stav 2. Zakona, kako je to pogrešno zaključio tuženi u osporenom aktu.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev), tuženi pobija zakonitost iste zbog povrede pravila postupka koja je od uticaja na rješenje stvari i zbog pogrešne primjene materijalnog prava. U zahtjevu interpretira stav suda iz pobijane presude i navodi da isti nije pravilan. Ističe da se odredba člana 6. stav 2. Zakona ne smije tumačiti na način da samo razlozi u njoj navedeni predstavljaju razloge za utvrđivanje nedostojnosti, jer ako se tumačenje norme iz te odredbe svede na opisani način, kako je učinjeno pobijanom presudom, u smislu da tužiteljica nije osuđivana za neko od krivičnih djela iz člana 6. stav 2. Zakona, očigledno je da se radi o neprimjereno uskom i formalističkom tumačenju. Dodaje da nije sporno da tužiteljica nije krivično kažnjavana u smislu odredbe člana 6. stav 2. Zakona, kao ni to da je VSTS BIH povodom žalbe tužiteljice na drugostepenu odluku (kojom se odbija žalba na prvostepenu odluku disciplinske komisije sa sankcijom razrješenja od sudijske funkcije) obustavio disciplinski postupak dana 15.02.2018. godine iz razloga što je istog dana primio ostavku tužiteljice na sudijsku funkciju i donio odluku o prestanku mandata zbog ostavke. Za slučaj da te ostavke nije bilo i da je ovaj organ odlučivao po žalbi u trećem stepenu, radilo bi se o konačnoj odluci, ali se ni tada ne bi smatralo da je tužiteljica krivično kažnjavana. Međutim, suština je da nijedna norma Zakona ne ograničava, niti svodi pojam nedostojnosti na razloge iz člana 6. stav 2., pa čak ni ta norma sama za sebe. Nedostojnost za bavljenje advokaturom je očigledno mnogo širi pojam nego što je dat u članu 6. stav 2. Zakona i mnogo širi pojam nego što se navodi pobijanom presudom. Taj pojam uključuje i pitanje morala, ličnog i profesionalnog integriteta, koji je kod tužiteljice doveden u pitanje s obzirom na utvrđenja iz disciplinskog postupka o kojima je tuženi dobio saznanja iz rješenja VSTS BIH od 09.04.2018. godine, koji dokaz sud nije uvažio. Ne spori da sud prilikom ocjene dokaza može smatrati da određeni dokaz nije od uticaja na rješavanje konkretne upravne stvari, ali kada to čini, mora dati razloge zašto je zauzeo takav stav, što je ovdje izostalo. Dodaje da u obrazloženju pobijane presude nedostaju razlozi o tome zašto sud nije uzeo u obzir praksu Evropskog suda za ljudska prava u predmetima J. protiv L. (aplikacija broj 50446/09 od 27.06.2017. godine) i L. protiv L. (aplikacija broj 48427/09 od 27.06.2017. godine), kad je u oba ova predmeta riječ o licima kojima nije dozvoljeno bavljenje advokaturom, jer su organi Advokatska ... L. našli da su nedostojni za vršenje te djelatnosti. Zbog navedenog predlaže da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači na način da se tužba odbije, ili da se ista ukine i predmet vrati na ponovno odlučivanja nižestepenom sudu.

Tužiteljica u odgovoru na zahtjev navodi da je isti neosnovan, a pobijana presuda zakonita i zasnovana na pravilnoj primjeni materijalnog prava te valjano obrazložena, zbog čega predlaže da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, odgovor na zahtjev, pobijanu presudu, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), odlučeno je kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Pravilno je pobijanom presudom uvažena tužba i poništen osporeni akt tuženog od 28.07.2018. godine, jer je isti zasnovan na pogrešnoj primjeni materijalnog prava, konkretno

odredaba člana 6. stav 1. tačka 11) i stav 2. Zakona, kako je to valjano zaključio i obrazložio nižestepeni sud.

Ispravno sud tumači da su razlozi zbog kojih se smatra da lice nije dostojno za bavljenje advokaturom decidno navedeni u odredbi člana 6. stav 2. Zakona koja propisuje da nije dostojno za bavljenje advokaturom lice osuđeno za krivično djelo protiv R. S., za krivično djelo protiv službene dužnosti, za krivično djelo izvršeno iz koristoljublja ili za drugo krivično djelo izvršeno iz nečasnih pobuda, a koje ga čini moralno nedostojnim za obavljanje advokature, dalje pravilno zaključujući da se ti razlozi u slučaju tužiteljice nisu ostvarili, jer ona nije osuđivana ni za jedno krivično djelo od pobrojanih, niti za bilo koje drugo krivično djelo, o čemu je uz zahtjev dostavila dokaze čiji sadržaj ne spori ni tuženi.

Navod tuženog da se razlozi za nedostojnost lica za bavljenje advokaturom ne mogu svesti samo na ove propisane relevantnim zakonom, jer je nedostojnost „mnogo širi pojam nego što je dat u odredbi člana 6. stav 2. Zakona, pa uključuje i pitanje morala, ličnog i profesionalnog integriteta“ predstavlja neosnovano i proizvoljno tumačenje, kako je to pravilno zaključio nižestepeni sud.

U tom je kontekstu sud pravilno zaključio da rješenje VSTS BIH od 09.04.2018. godine kojim je tuženi informisan o činjenicama iz disciplinskog postupka koji je nesporno vođen protiv tužiteljice kao sudije Osnovnog suda u Banjaluci, ne može imati uticaj na rješavanje predmetne upravne stvari, jer sve i da je isti postupak, hipotetički rečeno, okončan odlukom VSTS BIH kojom bi tužiteljici bila potvrđena disciplinska mjera razrješenja od dužnosti sudije Osnovnog suda u Banjaluci, ni to samo po sebi ne bi predstavljalo razlog za nedostojnost za bavljenje advokaturom kod jasnog sadržaja odredbe člana 6. stav 2. Zakona koja propisuje da se nedostojnim smatra ono lice koje je osuđeno za krivična djela pobrojana u istoj.

Konačno, neosnovano je pozivanje tuženog na praksu Evropskog suda za ljudska prava u predmetima J. protiv L. (aplikacija broj 50446/09 od 27.06.2017. godine) i L. protiv L. (aplikacija broj 48427/09 od 27.06.2017. godine), jer se isti ne mogu dovesti u činjeničnu i pravnu vezu sa konkretnom upravnom stvari, obzirom da se u tim predmetima radilo o drugačijim činjenicama (oba lica su bila osuđena za krivično djelo i druge radnje), pri čemu se propis L., odnosno Zakon o advokaturi te države u bitnom razlikuje od Zakona o advokaturi Republike Srpske u dijelu kojim se propisuju uslovi za upis u advokatsku komoru.

Kod takvog stanja stvari, proizilazi da pobijana presuda nije zahvaćena povredama iz odredbe člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tuženog odbija kao neosnovan, shodno odredbi člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Duška Mutić

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić

